

Ministers Udtalelser var nogle Misforstaaelser, skal jeg lade dem ligge, fordi jeg anser alle disse Details for at være af mere underordnet Natur. Men da jeg omtaler Nebfættelse i de Meniges 2den Klasse, tror jeg dog overfor det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) at maatte gjøre opmærksom paa, at, naar han saa stærkt udhæver det Nedværdigende, der er i denne Straf, det Nedværdigende, der er i, at Soldaten mister Kofarben, og at denne Hæresstraf vedbliver at følge ham saa længe, saa overfer han, at Henfigten med vort Forslag netop er af en for Individerne i høi Grad hensynsfuld Natur. Thi dersom Nebfættelse i de Meniges 2den Klasse ikke vedtages, — og det vil ses, at overalt, hvor den er foreslaaet indført i Loven som særlig Straf, finder den kun Anvendelse overfor saadanne Forseelser, hvorfor der kan idømmes saavel Fængsel som Straffearbejde, — saa vil Følgen deraf blive, at den Paagjældende i mange Tilfælde ikke kan slippe med Fængsel, men faar Straffearbejde. Jeg vilde, naar jeg var Medlem af en Krigsret, anse det for en stor Dykke baade for den Paagjældende, man skulde fælde Dom over, og for mig selv, hvis Loven var saaledes, at den kunde give et Epillerum, saaledes at man ligeoverfor mange militære Forseelser, uden at træde Retfærdigheden for nær, kunde lade den Paagjældende nøies med Vand- og Brødstraf og Nedfættelse i de Meniges 2den Klasse fremfor at sætte ham til Straffearbejde. Men Smag og Behag derom kan nu være forskjellig. For mig stiller det sig saaledes, at, naar man finder det saa nedværdigende at miste Kofarben, saa er det dog en meget mere nedværdigende Straf at blive dømt til overhoved at miste Uniformen, og det Allerværste, der kan tænkes, er det at blive dømt til at bære den Uniform, der bæres paa Bridesløselille, det er det, man har en Mulighed for at kunne befri en Mand for ved at fastholde Nedfættelse i de Meniges anden Klasse. Det er det, jeg tror, at man ikke skal lade være at se paa, og man skal ogsaa vel lægge Mærke til, at Mænd, der nedfættes i de Meniges anden Klasse, have en Chance for at kunne gjenvinde Kofarben, hvorimod det for den Mand, der dømmes til Straffearbejde, er utvilsomt, at han bliver ved at vandre hele Livet igennem med den Bevidsthed, at Folk sige om ham, at han har været i Forbedringshuse. For mig stiller det sig altid saaledes, at det Humaneste, man kan gjøre overfor Individerne, er, at straffe de borgerlige Forseelser fuldstændigt ens for Militære og for andre Borgere, i fuld Overensstemmelse med hvad den borgerlige Straffelovgivning derom fastsætter, men derimod overfor militære Forseelser, saa længe det paa nogen Maade er muligt, fortrinsvis at anvende Straffe, som have en udelukkende og ren militær Karakter. Den ærede Minister fremsatte ikke nogen egentlig Indvending mod den staaende Arrest. Det for-

staaar jeg fuldstændigt fra den ærede Ministers Standpunkt, thi, uden at behøve særligt at opløse tidligere Rigsdaagsforhandlinger, vil det jo være klart i Alles Erindring, at den høitærede Minister dengang tydeligt, bestemt og klart har viist, at denne Straf ikke er nogen legemlig Straf, ikke er skadelig for Sundheden og ikke kan kaldes en nedværdigende Straf. Derfor er det naturligt, at den høitærede Minister ikke har fremsat egentlige Indvendinger derimod, men at disse derimod ere komne frem fra anden Eide her i Salen. Jeg for min Person synes, at den Omstændighed, at en Mand nødes til ikke at kunne lægge og sætte sig, ikke er saa nedværdigende, al den Stund det dog er den opreiste Gang og Stand, som vi pleie at hævde som det, der karakteriserer Mennesket. Jeg kan overhovedet ikke forstaa, at der kan komme stærke Indvendinger mod denne Straf, naar man ser hen til, at der slet ikke er fremkommet en eneste Indvending mod Anbringelsen af Marinens Mandskab i de Arreste, som findes paa en Del af Flaadens Skibe. Havde man villet stille sig paa det samme Standpunkt der, saa havde det ganske vist været konsekvent; men der er endnu Ingen, som har fremsat nogen Betænkkelighed ved, at Personer af Flaaden gjemmes i Arreste, hvis Dimensioner ere en Bredde af lidt over een Alen, en Høide af 3 Alen og en Længde af ogsaa 3 Alen, og hvor Forholdene ere saaledes, at disse Arreste ere nebe i Lasten, et Sted altsaa, hvor Luften er slet, og hvor den kun kan komme ned gennem Kulseilene; hvor det er nødvendigt at have et Bindue for at skaffe Luft inde i Arresten i Høide med Mandens Ansigt, og hvor det er nødvendigt for at skaffe Lys at stille Manden lige overfor et andet Bindue, ved hvilket der er en oplysende Lampe. Jeg kunde forstaa, om man havde Øngsttelighed ved at gjemme Mandskabet i saadanne Arreste; men naar man ikke er angstelig ved at faae dem ind i Arreste, der ikke ere saa høie, at en meget stor Mand kan staa oprejst i dem, som ikke ere saa lange, at det er muligt at røre sig i dem, en Slags Arreste, som jeg snarrest vil kalde „siddende“ Arreste i Modsetning til „staaende“, — thi at sidde er omtrent det Æneste, man kan gjøre i dem —, naar man ikke frygter for i Arreste med en saadan Belysning og Luft at lade en Mand være i 35 Dage mod blot at komme ud i Time om Morgen og i Time om Aftenen, hvorledes kan man da have Skræk for, at det vil skade en Mand at komme i staaende Arrest høist i 27 Timer og da aldrig nogen Dag mere end 9 Timer og altid med passende Mellemrum? Jeg kan ikke se, at der i Virkeligheden er Konsekvents i Frygten for at indføre den staaende Arrest i Hæren og Ønsket hos saa Mange om for Marinens Vedkommende at gaa i den Retning, der kan betegnes ved at putte det søvernepligtige Mandskab ind i de siddende Arreste. Jeg for min Person har megen Betænkkelighed ved det Sidste,